

Arrest

nr. 189 240 van 29 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 30 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 december 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DESGUIN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 oktober 2016 dient de verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Een raadpleging van de Eurodac-databank leert dat op 21 juni 2016 verzoeksters vingerafdrukken werden genomen te Portugal.

Op 3 november 2016 wordt de verzoekster gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt

ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 9 november 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een verzoek tot terugname, op grond van artikel 18.1.b. van de Dublin-III-Verordening, aan de Portugese overheden.

Op 10 november 2016 stemmen de Portugese overheden uitdrukkelijk in met de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekster.

De gemachtigde neemt op 15 december 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft een overdrachtsbesluit dat aan de verzoekster op 30 december 2016, onder de vorm van een bijlage 26^{quater}, werd ter kennis gebracht en dat als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : T. T.

voornaam : M.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : A.

nationaliteit : Eritrea

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Portugal toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 25.10.2016 asiel in België, samen met haar religieus gehuwde echtgenoot. De betrokkene legde geen identiteits- en reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene in Italië op 18.03.2016 en in Portugal op 21.06.2016 geregistreerd werden, telkens in het kader van een asielaanvraag.

De betrokkene, staatsburger van Eritrea, werd gehoord op 03.11.2016 en verklaarde dat ze Eritrea in maart 2013 verliet om naar Soedan te reizen om er tot mei 2015 te verblijven. Ze gaf aan vervolgens naar Libië te zijn doorgereisd om er tot maart 2016 te verblijven alvorens met een boot het grondgebied van de Lidstaten in Italië te betreden. In Italië werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 18.03.2016 geregistreerd in het kader van asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat ze er effectief asiel vroeg, maar dat ze in het kader van het relocatieprogramma naar Portugal diende te gaan. In Portugal werden de vingerafdrukken van de betrokkene in het kader van een asielaanvraag op 21.06.2016 geregistreerd. Ze gaf aan dat ze er een woning kreeg en er ongeveer 4 à 5 maanden verbleef alvorens met een bus naar België door te reizen. In België diende de betrokkene op 25.10.2016 een asielaanvraag in, samen met haar religieus gehuwde echtgenoot.

Op 09.11.2016 werd een verzoek voor de terugname van de betrokkene gericht aan de Portugese instanties, die op 10.11.2016 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België, en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat de keuze voor België door haar echtgenoot gemaakt werd. De betrokkene gaf tijdens haar verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Portugal omdat er volgens haar in het algemeen niet genoeg faciliteiten zijn om te leven, omdat ze er geen medische verzorging kreeg en omdat ze er niet genoeg eten kreeg.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere

wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Wat de door de betrokkene vermeende familiale problemen betreft, zijn we van oordeel dat deze een bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Nederland niet rechtvaardigen.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Portugal een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Portugal die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene gaf aan dat ze bezwaar heeft tegen een overdracht aan Portugal omdat er naar eigen zeggen in het algemeen niet genoeg faciliteiten zijn om te leven, omdat ze er geen medische verzorging en niet genoeg eten zou hebben gekregen.

We wensen vooreerst op te merken dat de betrokkene verklaarde in het kader van het Europees relocatieprogramma naar Portugal te zijn gerelocerd, waardoor ze daar een asielaanvraag kon indienen. De betrokkene verklaarde dat ze in Portugal, samen met haar echtgenoot, een woning kreeg in 'Sanjero Di Madeira', wat er ons inziens op wijst dat de betrokkene door de Portugese autoriteiten weldegelijk de nodige opvang, hulp en bijstand kreeg die gekoppeld is aan de ingediende asielaanvraag. We wensen er op te wijzen dat de betrokkene geen enkel element aanreikt om haar beweringen formeel te staven, waardoor haar beweringen ons inziens onvoldoende geloofwaardigheid bezitten om een verzet tegen een overdracht aan Portugal te rechtvaardigen.

Op 24.11.2016 meldde de advocaat van de betrokkene zijn tussenkomst in het dossier van de betrokkene. De advocaat van de betrokkene gaf aan zijn cliënt op 23.11.2016 gesproken te hebben en gaf aan dat hij van de betrokkene vernam dat ze niet geïnformeerd werd over de wijze waarop ze bijkomende en pertinente informatie - bijvoorbeeld aangaande haar gezondheidstoestand - aan de Belgische autoriteiten kon overmaken. Dienaangaande wijzen we er op dat de betrokkene tijdens haar verhoor d.d. 03.11.2016 uitgebreid de mogelijkheid kreeg om niet alleen een antwoord te verschaffen op verschillende vragen, maar haar ook uitdrukkelijk de kans geboden werd om bijkomende informatie aan

te brengen (vraag 35 Dublin-interview, 'Andere nuttige informatie?'). We wensen er op te wijzen dat de betrokkene expliciet verklaarde geen andere nuttige informatie te hebben.

Op 15.12.2016 werd diens gevolg aan de betrokkene andermaal de kans geboden bijkomende informatie te verschaffen inzake haar medische toestand. Gevraagd naar haar huidige gezondheidstoestand, gaf de betrokkene aan geen problemen te ervaren.

Bovendien wijzen we er op dat de betrokkene tegenstrijdige informatie verschaft aan de Belgische autoriteiten, waardoor sommige beweringen van de betrokkene als uiterst ongeloofwaardig en misleidend kunnen worden gecatalogeerd. De betrokkene maakte tijdens haar pre-screening d.d. 14.10.2016, gevraagd naar mogelijke kwetsbaarheid, geen gewag van enige medische problemen. Tijdens haar verhoor d.d. 03.11.2016, gevraagd naar haar medische toestand (vraag 32 Dublin-interview, 'Hoe is uw gezondheidstoestand?'), verklaarde de betrokkene toch medische problemen te hebben. Ze gaf aan maagproblemen en veel hoofdpijn te hebben en in medische behandeling te zijn in België. Bovendien gaf de betrokkene tijdens datzelfde verhoor aan niet naar Portugal te willen terugkeren omdat ze er naar eigen zeggen - zoals reeds vermeld - niet medisch onderzocht werd. De vermeende medische problemen waarvan de betrokkene gewag maakte, bestonden naar eigen zeggen dus reeds tijdens haar verblijf in Portugal en vormden voor de betrokkene een belangrijke reden voor haar vertrek uit Portugal en haar asielaanvraag in. We kunnen bijgevolg concluderen dat de betrokkene tijdens de prescreening d.d. 14.10.2016 aldus geen melding maakte van de medische problemen die volgens haar de voornaamste reden voor haar vertrek uit Portugal waren, maar daar op 03.11.2016 tijdens haar Dublin-interview alsnog wel melding van maakte. Tot slot gaf de betrokkene tijdens het bijkomend gesprek d.d. 15.12.2016 opnieuw aan geen medische problemen te ervaren, hoewel ze eerder tijdens haar verhoor d.d. 03.11.2016 verklaarde in België in behandeling te zijn. Omwille van de diverse tegenstrijdigheden in de verklaringen van de betrokkene, kunnen deze ons inziens als ongeloofwaardig en misleidend worden beschouwd.

Zoals vermeld, verklaarde de betrokkene dat ze in België in medische behandeling is, maar we wijzen er op dat de Belgische autoriteiten tot op heden geen medische attesten mochten ontvangen, noch toen ze zich op 24.11.2016 opnieuw aanbood, noch tijdens het bijkomend gesprek d.d. 15.12.2016, noch op elektronische wijze. De betrokkene gaf tijdens dit laatste gesprek, zoals vermeld, opnieuw aan geen medische problemen te ervaren. Indien de betrokkene toch over bijkomende informatie beschikt die relevant is voor haar dossier, kan het de Belgische autoriteiten ons inziens niet euvel worden geduid hiervan niet in het bezit te zijn, aangezien zij haar in verschillende fasen van haar asielaanvraag (pre-screening, Dublin-interview, heruitnodiging d.d. 24.11.2016, bijkomend gesprek d.d. 15.12.2016 en continu op elektronische wijze) uitdrukkelijk de mogelijkheid hebben geboden dit toch te doen. Aangaande haar gezondheidstoestand en haar vermeende maag- en hoofdproblemen, wijzen we er aldus op dat de betrokkene op 15.12.2016 opnieuw verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren en tot op heden in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht zou verhinderen of dat de betrokkene bij overdracht aan Portugal vanwege redenen van gezondheid risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Portugal niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

Portugal ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Portugal het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Portugal onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Portugese autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Portugal kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Portugal stemde op 10.11.2016 in met ons verzoek voor de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. We benadrukken dat de instemming van Portugal impliceert dat de betrokkene na overdracht in Portugal een asielaanvraag kan indienen indien zij dat wenst en zij in haar hoedanigheid van asielzoeker de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. De Portugese instanties zullen haar asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar

asielaanvraag. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Portugal in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

De Portugese autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Verder zijn we van oordeel dat het feit dat in Portugal, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoon dat personen, die aan Portugal worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat mogelijk opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Portugal is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Portugal een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Portugese autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Portugese autoriteiten."

Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Per aangetekend schrijven van 31 januari 2017 heeft de verzoekster aan de Raad nieuwe stukken overgemaakt. Het gaat volgens de verzoekster om een 'aanvullende nota' in de zin van artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Zij wenst een nieuw document neer te leggen ter ondersteuning van haar dossier en ter ondersteuning van de door haar aangevoerd middelen. Het gaat om twee medische attesten van respectievelijk 10 en 11 januari 2017 die zouden bevestigen dat zij aan PTSS lijdt waarvoor ze medische aandacht nodig heeft en waardoor ze niet in staat is om te reizen tijdens ten minste twee maanden. Na deze termijn zou haar gezondheidstoestand opnieuw moeten worden beoordeeld om dit reisverbod eventueel op te heffen.

De wnd. voorzitter merkt ter terechtzitting op dat de verzoekster nieuwe medische stukken heeft overgemaakt per aangetekend schrijven van 31 januari 2017 en vraagt of deze ook werden overgemaakt aan de verweerder.

De advocaat van de verweerder stelt niet op de hoogte te zijn van de nieuwe stukken en vraagt om er geen rekening mee te houden en deze uit de debatten te weren omdat ze niet voorlagen op het moment dat de beslissing genomen werd.

De advocaat van de verzoekster merkt op dat deze stukken werden bijgebracht om de aangevoerde middelen kracht bij te zetten. Hij stelt verder dat er geen gezaghebbende rapporten beschikbaar zijn voor Portugal, dat enkel erkende vluchtelingen toegang krijgen tot de medische zorgen, en dat het veel tijd gekost heeft om medische getuigschriften te bekomen omwille van seksueel misbruik. De advocaat van de verweerder stelt dat aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekster kan worden getwijfeld aangezien zij tot drie maal toe met uitzondering van maagproblemen en hoofdpijn, geen gewag heeft gemaakt van enige medische problemen en nu ter terechtzitting spreekt over verkrachting. De advocaat van de verweerder merkt verder op dat de stukken niet aan het bestuur werden overgemaakt voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

De advocaat van de verzoekster antwoordt dat de verzoekster een trauma heeft opgelopen en zij de verkrachting niet zomaar aan vreemde personen kon vertellen.

De Raad merkt op dat artikel 39/76 van de vreemdelingenwet, de bepaling die expliciet als rechtsgrond voor het indienen van de ‘aanvullende nota’ wordt aangegeven door de verzoekster, behoort tot onderafdeling II van Afdeling II van de vreemdelingenwet, die specifieke bepalingen bevat die enkel gelden voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Onderhavig beroep is gericht tegen een beslissing die geen beslissing is van de commissaris-generaal. De Raad treedt in voorliggend geschil, overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet, dan ook enkel op als annulatierechter. In het annulatiecontentieux is een dergelijke “aanvullende nota” niet voorzien, noch in de vreemdelingenwet, noch in het procedurereglement. Het betreft dan ook een procedurestuk dat niet is voorzien en dat derhalve uit de debatten moet worden geweerd.

Bovendien oefent de Raad te dezen enkel een wettigheidstoezicht uit waarbij hij enkel bevoegd is om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

In het annulatiecontentieux wordt de regelmatigheid van een administratieve beslissing beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval voor stukken die pas samen met, of na het indienen van het verzoekschrift worden voorgelegd, *quod in casu*. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de medische stukken die de verzoekster nu voorlegt.

De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

De ‘aanvullende nota’ van 31 januari 2017 wordt dan ook, samen met de twee voornoemde bijgevoegde stukken uit de debatten geweerd.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 3, 4, 5, 16, 17, 18, en 27 van de Dublin-III-Verordening, van de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het ‘recht op een eerlijke administratieve procedure, de zorgvuldigheidsplicht en het recht om gehoord te worden’ als beginsel van behoorlijk bestuur naar EU-recht en naar Belgisch administratief recht.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“• Aangehaalde normen

Artikelen 3 en 17 van de Dublin-Verordening (604/2013), en artikel 74/13 VW verplichten verwerende partij, bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten of een overdrachtsbeslissing (in de zin van de Dublin-Verordening), om rekening te houden met alle specifieke elementen van het geval, in bijzonderheid de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Artikel 4 van het Dublin-Verordening voorziet meerdere (informatieplichten ten hoofde van de verwerende partij :

Recht op informatie

1. Zodra een verzoek om internationale bescherming in een lidstaat is ingediend in de zin van artikel 20, lid 2, stellen de bevoegde autoriteiten van die lidstaat de verzoeker in kennis van de toepassing van deze verordening, en met name van:

- a) de doelstellingen van deze verordening en de gevolgen van het indienen van een ander verzoek in een andere lidstaat, alsmede de gevolgen van het zich verplaatsen van een lidstaat naar een andere lidstaat zolang de verantwoordelijke lidstaat op grond van deze verordening nog niet bepaald is en zolang het verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is;
- b) de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, de rangorde volgens welke zij van toepassing zijn in de verschillende fasen van de procedure en hun verwachte duur, met vermelding van het feit dat een verzoek om internationale bescherming dat in een bepaalde lidstaat wordt ingediend, ertoe kan leiden dat die lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk wordt voor de behandeling ervan, ook al volgt die verantwoordelijkheid niet uit de criteria voor de toekenning van verantwoordelijkheid;
- c) het persoonlijk onderhoud overeenkomstig artikel 5 en de mogelijkheid om informatie over de aanwezigheid van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties in de lidstaten te verstrekken, met inbegrip van de wijze waarop de verzoeker die informatie kan verstrekken;
- d) de mogelijkheid om een overdrachtsbesluit aan te vechten en, in voorkomend geval, om te verzoeken om de opschorting van de overdracht;
- e) het feit dat de bevoegde autoriteiten van lidstaten gegevens over hem kunnen uitwisselen, uitsluitend om hun verplichtingen die uit deze verordening voortvloeien, na te komen;
- f) het recht op toegang tot de hem betreffende gegevens en het recht te verzoeken om hem betreffende onjuiste gegevens recht te laten zetten of hem betreffende onrechtmatig verwerkte gegevens te laten verwijderen, alsmede de procedures om die rechten te doen gelden, met inbegrip van de contactgegevens van de in artikel 35 bedoelde autoriteiten en van de nationale gegevensbeschermingsautoriteiten die bevoegd zijn kennis te nemen van verzoeken betreffende de bescherming van persoonsgegevens.

2. De in lid 1 bedoelde informatie wordt schriftelijk verstrekt, in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat. De lidstaten maken gebruik van de overeenkomstig lid 3 voor dat doel opgestelde gemeenschappelijke brochure.

Indien dit nodig is om de verzoeker de informatie te doen begrijpen, wordt de informatie ook mondeling verstrekt, bijvoorbeeld in samenhang met het in artikel 5 bedoelde persoonlijk onderhoud.

3. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen een gemeenschappelijke brochure op, alsmede een specifieke brochure voor niet-begeleide minderjarigen, waarin ten minste de in lid 1 van dit artikel bedoelde informatie wordt opgenomen. De gemeenschappelijke brochure bevat tevens informatie over de toepassing van Verordening (EU) nr. 603/2013 en met name over het doeleinde waarvoor de gegevens van een verzoeker in Eurodac kunnen worden verwerkt. De gemeenschappelijke brochure wordt zodanig opgesteld dat de lidstaten deze kunnen aanvullen met informatie die eigen is aan de lidstaat in kwestie. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, van deze verordening bedoelde onderzoeksprocedure.

Artikel 5 van de Dublin-Verordening :

Persoonlijk onderhoud

1. Om de verantwoordelijke lidstaat gemakkelijker te kunnen bepalen, voert de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast een persoonlijk onderhoud met de verzoeker. Het onderhoud biedt de verzoeker tevens de mogelijkheid de overeenkomstig artikel 4 aan hem verstrekte informatie juist te begrijpen.

2. Het persoonlijk onderhoud kan achterwege blijven indien de verzoeker:

- a) is ondergedoken, of
- b) na de in artikel 4 bedoelde informatie te hebben ontvangen, reeds op andere wijze de informatie heeft verstrekt die relevant is voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat. Lidstaten die het onderhoud achterwege laten, bieden de verzoeker de gelegenheid om alle verdere informatie te

verstrekken die relevant is om op correcte wijze de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

3. Het persoonlijk onderhoud vindt tijdig plaats en in elk geval voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

4. Het persoonlijk onderhoud wordt gevoerd in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat en waarin hij kan communiceren. Zo nodig stelt de lidstaat een tolk aan die kan zorgen voor een goede communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijk onderhoud voert.

5. Het persoonlijk onderhoud vindt plaats in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding is gewaarborgd. Het wordt gevoerd door een krachtens nationaal recht gekwalificeerde persoon.

6. De lidstaat die het persoonlijk onderhoud voert, stelt een schriftelijke samenvatting op met ten minste de belangrijkste informatie die de verzoeker tijdens het onderhoud heeft verstrekt. Die samenvatting kan de vorm van een verslag of een standaardformulier aannemen. De lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeker en/of de juridisch adviseur of andere raadsman die de verzoeker vertegenwoordigt, tijdig toegang tot de samenvatting heeft.

Het belang van deze informatie plicht wordt meermaals benadrukt in de Verordening :

(18) Er dient een persoonlijk onderhoud met de verzoeker plaats te vinden om gemakkelijker te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Zodra het verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, moet de verzoeker over de toepassing van deze verordening worden geïnformeerd, en ervan in kennis worden gesteld dat het onderhoud de verzoeker de mogelijkheid biedt om informatie te verstrekken over de aanwezigheid van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties in de lidstaten, om gemakkelijker te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is.

(5) Deze methode moet zijn gebaseerd op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria.

Deze bepalingen, alsook artikel 6 EVRM, en het recht op een behoorlijk bestuur (waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure en het zorgvuldigheidsplicht) verplichten de verwerende partij om zorgvuldig tewerk te gaan, om alle relevante elementen te verzamelen (waaronder de verklaringen van de betrokkene, die in staat moet zijn geplaats om zijn betoog op een eerlijke en effectieve manier te kunnen uiten), vooralleer een Dublin-beslissing te nemen.

De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328); « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, waaronder het recht om gehoord te worden, houden dit zorgvuldigheidsplicht ook in (HJEU, M.M. c Ierlande, 22.11.2012, C-277/11, § 88) alsook dat de betrokkene in staat wordt geplaats om zijn standpunt en betoog op een eerlijke en effectieve manier te uiten (HJEU, Boudjlida, 11.12.2014, C-249/13, § 54.).

Artikelen 13 EVRM, 47 van het Handvest, en 27 van de Dublin-Verordening garanderen het recht op een « doeltreffende voorziening in rechte ».

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevante stukken die zich in het dossier bevinden.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet» (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

• **Samenvatting van de onderdelen van het middel**

1ste onderdeel: Miskenning van het informatieplicht inzake het belang en gevolgen van het Dublin interview, de rechten, en de verantwoordelijkheidscriteria en het werking van de Dublin regeling;

2de onderdeel: Miskenning van het recht om gehoord te worden door geen effectieve mogelijkheid te bieden om bijgestaan te worden door een raadsman tijdens het Dublin interview;

3de onderdeel: Miskenning van het zorgvuldigheidsplicht door niet alle relevante elementen qua medische toestand in te zamelen vooraleer een beslissing te nemen, meer bepaald de vaststelling van beschikbare medische zorg voor asielzoekers in Portugal;

4de onderdeel: Schending van artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot 4 van de Handvest door de verzoekster bloot te stellen aan een reëel risico op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling;

5de onderdeel: Schending van het materiële motiveringsplicht naargelang alle bovenvermelde elementen niet in aanmerking werden genomen door de verwerende partij in de bestreden beslissing

• **Ontwikkeling van het middel en onderdelen**

De aangehaalde rechtsnormen werden geschonden omdat:

- er werd aan verzoekende partij niet duidelijk gemaakt, vooraleer zij op de vragen van verwerende partij antwoordden, dat zij gehoord ging zijn met het oog op het bepalen van de bevoegde lidstaat op basis van de Dublin-Verordening en welke de elementen zijn die relevant zijn om een overdracht te vermijden;
- er werd aan verzoekende partij gevraagd om haar antwoorden kort te houden;
- verzoekende partij heeft geen kopie gekregen van haar interview door verwerende partij;
- er werd aan verzoekende partij niet uitgelegd welke informatie pertinent zijn voor de toepassing van de Dublin-Verordening;
- er werd aan verzoekende partij niet uitgelegd hoe zij bijkomende informatie konden verschaffen aan de verwerende partij;
- verzoekende partij werd gehoord door verwerende partij, zonder de bijstand van een raadsman;
- verzoekende partij kreeg de mogelijkheid niet om met een raadsman te praten vooraleer zij door verwerende partij ondervraagd werden;
- haar rechten, in het kader van de Dublin-procedure, werden aan verzoekende partij niet uiteengezet; zij werd niet passend geïnformeerd;

Deze vaststellingen, die ook samen dienen overwogen te worden, leiden tot de conclusie dat verzoekster niet over een eerlijke administratieve procedure beschikte, dat verwerende partij niet zorgvuldig tewerk is gegaan, en dat verzoeker tot op heden in de onmogelijkheid is om zijn recht op een doeltreffende voorziening in rechte uit te oefenen.

De informatieplicht die op verwerende partij rust, net als het recht van verzoekende partij om geïnformeerd te worden, op een doeltreffende manier, werd ook duidelijk geschonden (o.a. art 4 en 5 Dublin-Verordening).

Gezien het doorslaggevend belang van dit interview, dienden bijkomende garanties aan verzoekende partij toegekend te worden, o.a. de effectieve mogelijkheid om bijgestaan te worden door een raadsman, of tenminste de mogelijkheid om met een raadsman te praten, een volledige informatie over het belang en de gevolgen van dit interview, en de aflevering van een kopie van dit interview. Verzoekende partij

moest daarenboven duidelijke informatie krijgen over deze rechten en mogelijkheden, wat niet het geval is geweest, (zie *mutatis mutandis* EHRM, A.T. c Luxemburg, 9.04.2015)

De omstandigheden van het procedure bij DVZ lieten de verzoekster niet toe haar compleet relaas te doorgeven. Verzoekster had meer verklaringen en uitleggingen willen afleggen bij DVZ, om de gebreke aan medische zorg in Portugal beter te beschrijven, en aan te tonen. Hij had ook meer uitleggingen kunnen geven omtrent haar mentale gezondheidstoestand, en het feit dat zij het slachtoffer was van seksueel geweld en verkrachting in Lybië.

Verzoeker lijdt aan ernstige trauma vervolgens seksuele misbruik in Lybië. Het feit dat ze seksuele mishandeld werd is erg moeilijk te vertellen aan vreemde personen, en zelfs met nauwe relaties: haar echtgenoot, Meneer B. is daarvan niet op de hoogte.

Zou verwerende partij verzoekende partij deftig geïnformeerd hebben, en in de effectieve mogelijkheid had geplaats om haar standpunt te uiten, dan had verzoekende partij de volgende informatie meegedeeld, die van belang zijn voor de toepassing van de Dublin-Verordening (in bijzonderheid voor de toepassing van artikel 16, 17, en artikel 3, waarnaar verwezen in de bestreden beslissing), i.e. het feit dat zij door seksuele misbruik in Lybië op heden aan een ernstige psychologische trauma lijdt die waarvoor ze doorlopend medische zorg nodig heeft.

Verzoekende partij had meer informatie aan verwerende partij kunnen en willen verschaffen, indien verwerende partij het recht op informatie, het recht op een eerlijke administratieve procedure, en het recht om gehoord te worden had eerbiedigd.

Deze elementen zijn van aard een zekere invloed te hebben op de toepassing van de Dublin-Verordening (zie o.a. artikel 3, artikel 16, artikel 17).

Verzoekende partij wenst tevens te benadrukken dat in zijn recente rechtspraak het Hof van Justitie van de Europese Unie, het Hof de waarborgen benadrukt die door de Verordening worden voorzien ten voordeel van de asielzoeker. Het Hof stelt bovendien dat de controle die geoefend wordt door de beroepsinstantie, het eerbiedigen van deze waarborgen door de Staat moet nagaan (HJEU (G.Ch.), 7.06.2016, C-63/15, eigen onderstreping):

51 Uit het voorgaande vloeit voort dat de Uniewetgever in het kader van verordening nr. 604/2013 niet alleen organisatorische, uitsluitend de betrekkingen tussen de lidstaten regelende voorschriften heeft ingesteld om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is, maar heeft besloten de asielzoekers bij die procedure te betrekken, door de lidstaten te verplichten hen te informeren over de verantwoordelijkheidscriteria en hun de gelegenheid te bieden de gegevens te verstrekken aan de hand waarvan deze criteria op juiste wijze kunnen worden toegepast, alsmede door hun een recht te verlenen op een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen het overdrachtsbesluit dat na de procedure eventueel wordt genomen.

52 Wat ten tweede de doelstellingen van verordening nr. 604/2013 betreft, blijkt uit overweging 9 ervan dat deze verordening weliswaar de uitgangspunten van verordening nr. 343/2003 bevestigt, maar tegelijkertijd beoogt verbeteringen aan te brengen waarvan de ervaring heeft geleerd dat zij nodig zijn, niet alleen om het Dublinsysteem effectiever te maken, maar tevens om asielzoekers beter te beschermen. Deze bescherming wordt met name verzekerd door de rechterlijke bescherming die hun wordt geboden.

53 Een restrictieve uitlegging van de omvang van het in artikel 27, lid 1, van verordening nr. 604/2013 bedoelde rechtsmiddel, zou met name in de weg kunnen staan aan de verwezenlijking van die doelstelling, doordat aan de andere bij verordening nr. 604/2013 aan de asielzoeker verleende rechten hun nuttige werking zou worden ontnomen. De in artikel 5 van deze verordening genoemde verplichtingen om asielzoekers de gelegenheid te bieden de gegevens te verstrekken aan de hand waarvan de bij deze verordening vastgestelde verantwoordelijkheidscriteria op juiste wijze kunnen worden toegepast, en om te verzekeren dat de asielzoekers toegang hebben tot de samenvattingen van de met dat doel gevoerde onderhouden, zouden hun nuttige werking kunnen verliezen indien zou zijn uitgesloten dat een onjuiste toepassing van deze criteria, waarbij in voorkomend geval geen rekening wordt gehouden met de door de asielzoekers verstrekte gegevens, door de rechter zou kunnen worden getoetst.

54 In deze context kan het aanwenden van een rechtsmiddel uit hoofde van verordening nr. 604/2013, zoals de advocaat-generaal in punt 74 van haar conclusie heeft opgemerkt, niet worden gelijkgesteld met „forum shopping”, dat het Dublinsysteem beoogt te voorkomen (arrest van 21 december 2011, N. S.

e.a., C-411/10 en C-493/10, EU:C:2011:865, punt 79). De rechter waarbij een dergelijk rechtsmiddel wordt ingesteld, wordt immers niet verzocht om de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielverzoek op te dragen aan een lidstaat die wordt aangewezen naargelang het de verzoeker het beste schikt, maar om na te gaan of de door de Uniewetgever vastgestelde verantwoordelijkheidscriteria op juiste wijze zijn toegepast.

(...)

56 Wat bovendien de in overweging 5 van die verordening genoemde doelstelling betreft om een methode vast te stellen waarmee snel kan worden bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is en waarmee de doelstelling om asielverzoeken snel te behandelen, niet wordt ondermijnd, moet worden opgemerkt dat het aanwenden van een rechtsmiddel bij de rechter ongetwijfeld de definitieve voltooiing van de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat eventueel kan uitstellen.

57 Evenwel heeft het Hof in de context van verordening nr. 343/2003 reeds geoordeeld dat het niet de bedoeling van de Uniewetgever is geweest, de rechtsbescherming van asielzoekers op te offeren aan het vereiste dat asielverzoeken snel worden afgehandeld (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 48). Deze vaststelling gaat a fortiori op voor verordening nr. 604/2013, daar de Uniewetgever bij deze verordening de procedurele waarborgen die in het kader van het Dublinsysteem aan asielzoekers worden geboden, aanzienlijk heeft verruimd.

HJEU (G.Ch.), 7.06.2016, C-155/15 :

26 Teneinde zich ervan te vergewissen dat het betwiste overdrachtsbesluit is genomen na een juiste toepassing van de in die verordening vastgelegde procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, moet de rechter waarbij een rechtsmiddel tegen een overdrachtsbesluit is ingesteld, de stellingen van een asielzoeker die aanvoert dat de regel in artikel 19, lid 2, tweede alinea, van die verordening is geschonden, kunnen onderzoeken.

27 Gelet op een en ander dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat artikel 27, lid 1, van verordening nr. 604/2013, gelezen in het licht van overweging 19 ervan, in die zin moet worden uitgelegd dat in een situatie als aan de orde in het hoofdgeding een asielzoeker zich er in het kader van een rechtsmiddel tegen een jegens hem genomen overdrachtsbesluit op kan beroepen dat de in artikel 19, lid 2, tweede alinea, van deze verordening geformuleerde regel verkeerd is toegepast.

Verzoekende partij wenst ook te benadrukken dat de bepalingen van de Dublin-Verordening van "openbare orde" zijn :

CE nr 126157, 8.12.2013: « Considérant qu'un moyen mettant en cause la validité d'un règlement au regard des dispositions du droit international conventionnel, lorsque ces dispositions ont des effets directs dans l'ordre juridique interne, est d'ordre public; qu'il s'ensuit qu'un tel moyen est recevable; »

Wat betreft in het bijzonder de schending van artikel 3 EVRM. artikelen 1 tot 4 van de Handvest en de materiële motiveringsplicht (onderdelen 3,4 en 5 van het middel)

Verzoekster' overdracht, en de bestreden beslissing zelf (zie EHRM MD & MA c België, 19.01.2016 §67 en dissenting opinion van de Rechter Sajó en FG c Zweden, 23.03.2016, en dissenting opinions), schenden de aangehaalde rechtsnormen, omdat de beslissing als gevolg heeft dat verzoeker een reëel risico loopt op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling, met de hierboven aangehaalde basisrechten, en ook omdat de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige analyse van de nuttige elementen steunt.

Er dient eerst rekening houden met het feit dat verzoekster tot in begin 2016 het slachtoffer is geweest van seksuele geweld en dat zij daarvoor uiterst ongerust, angstig en opgeschrokken is.

Het medisch attest dd 21.12.2016 (stuk 3) getuigt daarvan:

"Mme présente une souffrance psychotraumatique importante résultant des violences subies dans son pays (Erythréenne d'Ethiopie) ainsi qu'en Lybie où elle a été détenue 8 mois et violée, ce dont son man n'est pas au courant.

Mme souffre de problèmes gynécologiques et une consultation spécialisée est prévue le 27/12 au service "c'est ma vie" a St. Pierre a Bruxelles.

Devant l'idée d'être renvoyée au Portugal où l'Italie les avait envoyés, Mme est terrorisée; elle n'y a pas reçu les soins médicaux et psychologiques dont elle a urgemment besoin.

Mme est en route pour trouver refuge depuis trois ans; elle a besoin de soins et a besoin de sécurité pour se rétablir."

Dit is nogmaals bevestigd in het medisch attest dd 27.12.2016 (stuk 4) :

"Madame a subi des viols à répétition lors de son incarcération en Lybie. Le trauma est très lourd. Madame souffre d'un trouble alimentaire depuis les viols. Elle ne s'alimente presque plus et pèse aujourd'hui 40 kg. Cette prise en charge est absolument nécessaire."

Verwerende partij roemt de kwaliteit van de opvang en asielprocedure in Portugal, alsook het feit dat Portugal lid is van de Raad van Europa, en zorgt ervoor de eerbiediging van de grondrechten van de mensen die zich op het Portugese grondgebied bevinden.

Deze motivering wordt door verzoekster tegengesproken. Zij rust op manifeste appreciaciefouten en een ernstig gebrek aan zorgvuldigheid in hoofde van verwerende partij.

Er is in Portugal een gebreke aan gezondheidsdiensten voor vluchtelingen:

" (...) medical services in Portugal (both physical and psychological) are not prepared to deal with some specific issues that relate to refugees — in particular the issue surrounding those who suffer from trauma."

De toegang tot medische zorg omschreven in de "Cultural Orientation Leaflet for Resettled Refugees in Portugal" opgesteld door de Portuguese Refugee Council (stuk 6) is inderdaad zeer beperkt voor asielzoekers:

"In accordance to Articles 73 of Asylum Law 27/2008, 30 March, refugees and beneficiaries of subsidiary protection are entitled access to the SNS under the same conditions of Portuguese citizens.

Upon arrival, resettled refugees are referred to the Institute for Hygiene and Tropical Medicine (Instituto de Higiene e Medicina Tropical) that provides for health screenings and health care relating to transmittable diseases. Recommended tests require explicit consent by the refugees. Examination results are confidential."

Naast het gezondheidsonderzoek dat asielzoekers ondergaan bij aankomst in Portugal, is het toegang tot medische zorg gedurende het asielprocedure niet gewaarborgd.

Aangezien het nood van verzoekster aan onmiddellijke psychologische hulp, zou het overdracht naar Portugal — waar zulke medische zorg niet gewaarborgd is voor asielzoekers — leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en artikelen 1 tot 4 van de Handvest.

Ondanks de reële risk op schending van het artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot 4 van de Handvest heeft de verwerende partij niet het "gemeenschappelijk gezondheidscertificaat" gebruikt die het uitwisseling van gezondheidsgegevens met Portugal mogelijk maakt krachtens artikel 32 van de Verordening n° 604/2013.

Dit artikel stelt trouwens:

" - Uitwisseling van gezondheidsgegevens voordat een overdracht wordt verricht –

Enkel om ervoor te zorgen dat de adequate medische verzorging of behandeling gegeven wordt aan met name personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, minderjarigen en personen die zijn blootgesteld aan foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld, verstrekt de overdragende lidstaat, voor zover zijn bevoegde autoriteit overeenkomstig het nationale recht daarover kan beschikken, de verantwoordelijke lidstaat informatie over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. De informatie wordt doorgegeven in een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring met de nodige bijgevoegde stukken.

De verantwoordelijke lidstaat zorgt ervoor dat goed in deze bijzondere behoeften wordt voorzien, met name als het gaat om essentiële medische zorg."

Het gebruik van het gemeenschappelijk gezondheidscertificaat in geval van overdracht is een vorm van "individuele waarborg" in de zin van het arrest EHRM Tarakhel v. Zwitserland die de rechten eerbiedigen van kwetsbare asielzoekers.

In deze arrest heeft het EHRM een asieloverdracht naar Italië in het kader van de Dublin Verordening veroordeelt omdat er onvoldoende individuele garanties van gepaste opvang waren:

« La Cour a conclu qu'il y aurait violation de l'article 3 (interdiction des traitements inhumains ou dégradants) de la Convention, au cas où les autorités suisses renverraient les requérants en Italie, dans le cadre du Règlement Dublin, sans avoir obtenu au préalable des autorités italiennes une garantie individuelle concernant d'une part une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et d'autre part la préservation de l'unité familiale. La Cour a jugé en particulier que, compte tenu de la situation actuelle du système d'accueil en Italie et en l'absence d'informations détaillées et fiables quant à la structure d'accueil précise de destination, les autorités suisses ne disposent pas d'éléments suffisants pour être assurées qu'en cas de renvoi en Italie, les requérants seraient pris en charge d'une manière adaptée à l'âge des enfants. La Cour a par ailleurs considéré que les requérants avaient bénéficié d'un recours effectif s'agissant de leur grief fondé sur l'article 3 de la Convention. En conséquence, elle a rejeté leur grief tiré de l'article 13 (droit d'un recours effectif) de la Convention combiné avec l'article 3 pour défaut manifeste de fondement. » (Tarakhel v. Switzerland (Application no. 29217/12), 4 November 2014)

Deze rechtspraak is op analogische wijze van toepassing in casu naargelang de verwerende partij in het bezit van geringe gedetailleerde informatie was inzake de opvang van asielzoekers in Portugal en dat de verwerende partij - ondanks hij verwittigd was over de gezondheidsproblemen van de verzoekster - niet nader is ingegaan op mogelijke waarborgen dat Portugal kon aanbieden, zoals door een gemeenschappelijk gezondheidscertificaat op te stellen."

3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de *in casu* bestreden beslissing onmiskenbaar de juridische overwegingen bevat waarop ze steunt. Ze verwijst immers naar "artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013". Tevens bevat de bestreden beslissing uitgebreide feitelijke overwegingen die voldoende toegankelijk zijn zodat de verzoekster er zich met alle mogelijke middelen van recht kan op verdedigen, wat zij ook doet. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat de opgegeven motieven, in feite en/of in rechte, niet afdoende zouden zijn.

De Raad stelt vast dat de verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin ook de schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt aangevoerd, zodat ook hieruit blijkt dat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekster voert in essentie aan dat de gemachtigde is tekort geschoten bij de voorbereiding van de bestreden beslissing en de waarborgen niet heeft nageleefd die de Dublin III-Verordening ter zake oplegt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers asielaanvraag op 25 oktober 2016 door de diensten van de verweerder werd geregistreerd. Hierbij heeft de verzoekster verklaard om de bijstand te verzoeken van een tolk die de taal Amarik beheerst tijdens het onderzoek van de asielaanvraag. Verder werd de verzoekster ervan in kennis gesteld dat haar asielaanvraag zal worden onderzocht in het Nederlands. Dit alles werd genoteerd op de bijlage 26 die werd opgesteld op 25 oktober 2016 en dit document werd door de verzoekster ondertekend. Op de betrokken bijlage 26 werd tevens vermeld dat de verzoekster zich opnieuw diende aan te melden op 3 november 2016 om 8 uur.

De artikelen 4 en 5 van de Dublin III-Verordening luiden als volgt:

“Artikel 4

Recht op informatie

1. Zodra een verzoek om internationale bescherming in een lidstaat is ingediend in de zin van artikel 20, lid 2, stellen de bevoegde autoriteiten van die lidstaat de verzoeker in kennis van de toepassing van deze verordening, en met name van:

a) de doelstellingen van deze verordening en de gevolgen van het indienen van een ander verzoek in een andere lidstaat, alsmede de gevolgen van het zich verplaatsen van een lidstaat naar een andere lidstaat zolang de verantwoordelijke lidstaat op grond van deze verordening nog niet bepaald is en zolang het verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is;

b) de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, de rangorde volgens welke zij van toepassing zijn in de verschillende fasen van de procedure en hun verwachte duur, met vermelding van het feit dat een verzoek om internationale bescherming dat in een bepaalde lidstaat wordt ingediend, ertoe kan leiden dat die lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk wordt voor de behandeling ervan, ook al volgt die verantwoordelijkheid niet uit de criteria voor de toekenning van verantwoordelijkheid;

c) het persoonlijk onderhoud overeenkomstig artikel 5 en de mogelijkheid om informatie over de aanwezigheid van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties in de lidstaten te verstrekken, met inbegrip van de wijze waarop de verzoeker die informatie kan verstrekken;

d) de mogelijkheid om een overdrachtsbesluit aan te vechten en, in voorkomend geval, om te verzoeken om de opschorting van de overdracht;

e) het feit dat de bevoegde autoriteiten van lidstaten gegevens over hem kunnen uitwisselen, uitsluitend om hun verplichtingen die uit deze verordening voortvloeien, na te komen;

f) het recht op toegang tot de hem betreffende gegevens en het recht te verzoeken om hem betreffende onjuiste gegevens recht te laten zetten of hem betreffende onrechtmatig verwerkte gegevens te laten verwijderen, alsmede de procedures om die rechten te doen gelden, met inbegrip van de contactgegevens van de in artikel 35 bedoelde autoriteiten en van de nationale gegevensbeschermingsautoriteiten die bevoegd zijn kennis te nemen van verzoeken betreffende de bescherming van persoonsgegevens.

2. De in lid 1 bedoelde informatie wordt schriftelijk verstrekt, in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat. De lidstaten maken gebruik van de overeenkomstig lid 3 voor dat doel opgestelde gemeenschappelijke brochure.

Indien dit nodig is om de verzoeker de informatie te doen begrijpen, wordt de informatie ook mondeling verstrekt, bijvoorbeeld in samenhang met het in artikel 5 bedoelde persoonlijk onderhoud.

3. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen een gemeenschappelijke brochure op, alsmede een specifieke brochure voor niet-begeleide minderjarigen, waarin ten minste de in lid 1 van dit

artikel bedoelde informatie wordt opgenomen. De gemeenschappelijke brochure bevat tevens informatie over de toepassing van Verordening (EU) nr. 603/2013 en met name over het doeleinde waarvoor de gegevens van een verzoeker in Eurodac kunnen worden verwerkt. De gemeenschappelijke brochure wordt zodanig opgesteld dat de lidstaten deze kunnen aanvullen met informatie die eigen is aan de lidstaat in kwestie. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, van deze verordening bedoelde onderzoeksprocedure.

Artikel 5

Persoonlijk onderhoud

1. Om de verantwoordelijke lidstaat gemakkelijker te kunnen bepalen, voert de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijk lidstaat is belast een persoonlijk onderhoud met de verzoeker. Het onderhoud biedt de verzoeker tevens de mogelijkheid de overeenkomstig artikel 4 aan hem verstrekte informatie juist te begrijpen.

2. Het persoonlijk onderhoud kan achterwege blijven indien de verzoeker:

a) is ondergedoken, of

b) na de in artikel 4 bedoelde informatie te hebben ontvangen, reeds op andere wijze de informatie heeft verstrekt die relevant is voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat. Lidstaten die het onderhoud achterwege laten, bieden de verzoeker de gelegenheid om alle verdere informatie te verstrekken die relevant is om op correcte wijze de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

3. Het persoonlijk onderhoud vindt tijdig plaats en in elk geval voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

4. Het persoonlijk onderhoud wordt gevoerd in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat en waarin hij kan communiceren. Zo nodig stelt de lidstaat een tolk aan die kan zorgen voor een goede communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijk onderhoud voert.

5. Het persoonlijk onderhoud vindt plaats in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding is gewaarborgd. Het wordt gevoerd door een krachtens nationaal recht gekwalificeerde persoon.

6. De lidstaat die het persoonlijk onderhoud voert, stelt een schriftelijke samenvatting op met ten minste de belangrijkste informatie die de verzoeker tijdens het onderhoud heeft verstrekt. Die samenvatting kan de vorm van een verslag of een standaardformulier aannemen. De lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeker en/of de juridisch adviseur of andere raadsman die de verzoeker vertegenwoordigt, tijdig toegang tot de samenvatting heeft."

Het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980, houdt garanties in voor vreemdelingen die een asielaanvraag indienen. Dit koninklijk besluit bevat onder meer de volgende bepalingen:

"HOOFDSTUK II. - Informatie aan de asielzoeker.

Art. 2. Aan de asielzoeker wordt een algemene informatiebrochure, opgesteld in een taal die hij redelijkerwijze geacht kan worden te begrijpen, ter beschikking gesteld op het moment waarop hij een asielaanvraag indient overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51 van de wet^[1] of op het ogenblik waarop hij zich bij de bevoegde dienst aanbiedt in het geval voorzien in artikel 51/7 van de wet.

Art. 3. Deze in artikel 2 bedoelde algemene informatiebrochure bevat minstens inlichtingen over de volgende onderwerpen:

1° het verloop van de asielprocedure;

2° de toepassing van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend en de gevolgen die daaruit kunnen voortvloeien met inbegrip van de beroepsmogelijkheden;

3° de criteria die toelaten te genieten van de bescherming voorzien door het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen alsook de criteria die aanleiding kunnen geven tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4 van de wet;

4° de mogelijkheid om beroep te doen op de rechtsbijstand van een advocaat en het feit dat deze, of een vertrouwenspersoon, het gehoor van de asielzoeker op het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen zal kunnen bijwonen;

(...)

7° de verplichting van de asielzoeker om aan te geven of hij de hulp nodig heeft van een tolk tijdens het onderzoek van de aanvraag of indien hij niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, wordt hem de mogelijkheid aangeboden om de taal van het onderzoek te kiezen, overeenkomstig artikel 51/4 van de wet, en de gevolgen die daaruit voortvloeien;

8° de verplichting van de asielzoeker om zo spoedig mogelijk alle documenten voor te leggen waarover hij beschikt en die relevant zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag, met name alle documenten over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielaanvragen, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten, alsook elk ander stuk ter ondersteuning van zijn asielaanvraag;

9° de opvangstructuren voor asielzoekers tijdens de procedure en inlichtingen over de mogelijkheden tot vasthouding tijdens de asielprocedure ;

10° inlichtingen wat betreft het Belgisch asielbeleid, wat betreft de negatieve gevolgen die worden verbonden aan het afleggen van valse verklaringen in het kader van de asielprocedure en wat betreft de gevolgen voor de asielzoeker die zonder geldige reden geen gevolg geeft aan oproepingen of verzoeken om inlichtingen;

11° het bestaan van verenigingen die de verenigingen groeperen die gespecialiseerd zijn in de bijstand van vreemdelingen alsook de contactgegevens van de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

(...)

13° het recht op mededeling aan de asielzoeker van de hem betreffende gegevens die worden verwerkt en het recht te verzoeken om de hem betreffende onjuiste gegevens recht te laten zetten of de hem betreffende onrechtmatig verwerkte gegevens te laten verwijderen, alsmede de procedures om die rechten te doen gelden, met inbegrip van de contactgegevens van de bevoegde dienst en van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer.

Gehoor van de asielzoeker.

Art. 6.§ 1. Het gehoor heeft in principe plaats op de dag waarop de asielzoeker zich bij de bevoegde dienst aandient.

§ 2. Indien het gehoor niet plaats vindt op de dag waarop de asielzoeker zich bij de bevoegde dienst aandient, wordt een nieuwe datum vastgesteld en ter kennis gebracht aan de asielzoeker overeenkomstig artikel 51/2, zesde lid, van de wet.

(...).

Art. 8.§ 1. Bij het begin van het gehoor, herinnert de ambtenaar van de bevoegde dienst, belast met dit gehoor, de asielzoeker aan de woonplaats die hij gekozen heeft of die hij wordt geacht als woonplaats te hebben gekozen met toepassing van artikel 51/2 van de wet en de gevolgen van die keuze van woonplaats. Hij herinnert hem eveneens aan de bepalingen van artikel 51/2, lid 4, van de wet.

De ambtenaar verduidelijkt de asielzoeker zijn rol en, in voorkomend geval, die van de aanwezige tolk.

Hij legt het verloop van het gehoor en het verdere verloop van de asielprocedure uit en verifieert of de asielzoeker en de tolk elkaar voldoende begrijpen.

Het gehoor vindt plaats in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen.

§ 2. Indien er aanwijzingen zijn dat de asielmotieven verband houden met het geslacht, verifieert de ambtenaar van de bevoegde dienst of de asielzoeker er geen bezwaar tegen heeft om te worden gehoord door een persoon van een ander geslacht dan het zijne. Indien dat zo is, zal aan zijn vraag worden voldaan.

Art. 9. Tijdens zijn gehoor door een ambtenaar van de bevoegde dienst, zal de minderjarige asielzoeker, jonger dan achttien jaar, in voorkomend geval, worden bijgestaan door een persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij op basis van de nationale wet van de minderjarige, uitoefent.

De niet-begeleide minderjarige asielzoeker, jonger dan achttien jaar wordt tijdens dit gehoor bijgestaan door de persoon die over hem de bijzondere voogdij, voorzien door de Belgische wet, uitoefent.

De ambtenaar van de bevoegde dienst belast met het gehoor van een minderjarige asielzoeker moet over de nodige kennis van de bijzondere behoeften van minderjarigen beschikken.

HOOFDSTUK V. - Verplichtingen van de ambtenaren van de bevoegde dienst belast met het gehoor voorzien in de artikelen 51/8 en 51/10 van de wet en met het onderzoek van de asielaanvragen en de beslissingen voorzien in artikel 51/5 van de wet.

Art. 10.1 § 1. De ambtenaren van de bevoegde dienst belast met het gehoor delen aan de asielzoeker mee dat hij de vragen op een zo correct mogelijke wijze moet beantwoorden en informeren hem over de risico's die hij loopt in het kader van het onderzoek van zijn aanvraag indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd.

§ 2. De ambtenaren van de bevoegde dienst belast met het onderzoek van de asielaanvraag en de beslissing voorzien in artikel 51/5 van de wet, nemen alle inlichtingen waarover ze beschikken met betrekking tot de situatie van de asielzoeker in overweging. Zij nemen een beslissing op individuele, objectieve en onpartijdige wijze.

§ 3. De ambtenaren van de bevoegde dienst belast met het gehoor en de ambtenaren van de bevoegde dienst belast met het onderzoek van de asielaanvraag en de beslissing voorzien in artikel 51/5 van de wet, delen de informatie betreffende individuele asielaanvragen of het feit dat een asielaanvraag is ingediend, niet mee aan de vermeende actoren van vervolging of van ernstige schade van de asielzoeker.

Zij winnen bij de vermeende actoren van vervolging of van ernstige schade van de asielzoeker geen informatie in op een wijze die ertoe leidt dat deze actoren te weten komen dat de betrokken asielzoeker om asiel heeft verzocht, en er gevaar zou ontstaan voor de fysieke integriteit van de asielzoeker en voor de personen te zijnen laste, of voor de vrijheid en veiligheid van zijn familieleden die nog in het land van herkomst verblijven.

(...)

Art. 15. De verklaringen van de asielzoeker worden schriftelijk genoteerd door de ambtenaar van de bevoegde dienst belast met het gehoor van de asielzoeker.

Indien deze ambtenaar eventuele tegenstrijdigheden vaststelt tussen deze verklaringen en de afgelegde verklaringen door andere gezinsleden wier aanvragen gelijktijdig worden behandeld informeert hij de asielzoeker over deze tegenstrijdigheden en neemt hij akte van zijn reactie.

Art. 16. De ambtenaar van de bevoegde dienst belast met het gehoor van de asielzoeker stelt tijdens het gehoor een verklaring op. De verklaring bevat volgende inlichtingen :

- de naam en de voorna(a)m(en) van de asielzoeker;
- zijn geboortedatum alsook zijn nationaliteit;
- zijn woonplaats;
- de eventuele aanwezigheid van een tolk met vermelding van zijn identificatienummer evenals de eventuele door de asielzoeker gevraagde verandering van tolk overeenkomstig artikel 14 en de eventuele redenen waarvoor aan zijn verzoek geen gevolg werd gegeven;
- de identiteit van de eventuele aanwezige persoon die over hem het ouderlijk gezag, de voogdij op basis van de nationale wet van de minderjarige of de bijzondere voogdij voorzien door de Belgische wet uitoefent;
- de initialen van de ambtenaar van de bevoegde dienst belast met het gehoor van de asielzoeker;
- in toepassing van artikel 8, § 2, het bezwaar of de afwezigheid van bezwaar bij de asielzoeker om te worden gehoord door een persoon van een ander geslacht;
- de duur van het gehoor;
- een inventaris van de tijdens het gehoor overgemaakte overtuigingsstukken.

De ambtenaar van de bevoegde dienst belast met het gehoor zoals voorzien in artikel 51/10 van de wet verstrekt ook een vragenlijst. Deze vragenlijst wordt tijdens het gehoor samen met de asielzoeker en, in voorkomend geval, met behulp van een tolk door de ambtenaar overlopen en ingevuld.

Indien de asielzoeker een volgende asielaanvraag indient in de zin van artikel 51/8 van de wet, stelt de ambtenaar van de bevoegde dienst een verklaring op die, naast de inlichtingen vermeld in het eerste lid, de door de asielzoeker aangebrachte elementen bevat die volgens de asielzoeker nieuwe elementen uitmaken welke de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, alsmede de redenen waarom hij deze elementen niet eerder kon aanbrengen.

De verklaring [en de vragenlijst geven getrouw de vragen weer die aan de asielzoeker zijn gesteld, alsook diens antwoorden. De verklaring en de vragenlijst vermelden ook de toevoegingen en opmerkingen die tijdens het gehoor werden gemaakt door de asielzoeker of, in voorkomend geval, door de persoon die over hem het ouderlijk gezag, de voogdij op basis van de nationale wet van de minderjarige of de bijzondere voogdij, voorzien door de Belgische wet, uitoefent.

Art. 17. De verklaring en de vragenlijst worden voorgelezen, in voorkomend geval, met behulp van een tolk en, indien nodig, verbeterd.

Ze worden gedateerd en ondertekend door de ambtenaar van de bevoegde dienst, de asielzoeker, de, in voorkomend geval, aanwezige tolk en de, in voorkomend geval, aanwezige persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent op basis van de nationale wet van de minderjarige of die de bijzondere voogdij, voorzien door de Belgische wet, uitoefent.

Indien de asielzoeker of, in voorkomend geval, de aanwezige persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent op basis van de nationale wet van de minderjarige of die de bijzondere voogdij, voorzien door de Belgische wet, uitoefent, weigert de verklaring of de vragenlijst te ondertekenen, wordt hiervan melding gemaakt op deze documenten evenals van de redenen waarom hij weigert om ze te ondertekenen.

Art. 18. Indien de asielaanvraag in het kader van artikel 51/5 van de wet wordt onderzocht en op de dag van het gehoor nog geen beslissing werd ter kennis gebracht aan de asielzoeker, kan hij aanvullende opmerkingen of stukken overmaken aan de bevoegde dienst belast met het onderzoek van de asielaanvraag via aangetekend schrijven of door afgifte tegen ontvangstbewijs. De bevoegde dienst zal

rekening houden met de opmerkingen en stukken die aan haar op een ter zake nuttig tijdstip werden overgemaakt. (...)”.

Uit artikel 2 van het bovenvermeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 blijkt dat aan elke asielzoeker een algemene informatiebrochure, opgesteld in een taal waarvan hij redelijkerwijze kan worden geacht deze te begrijpen, ter beschikking gesteld wordt op het moment waarop hij een asielaanvraag indient overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51 van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 3 van voormeld koninklijk besluit blijkt dat deze algemene informatiebrochure minstens inlichtingen bevat over de volgende onderwerpen :

1° het verloop van de asielprocedure;

2° de toepassing van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend en de gevolgen die daaruit kunnen voortvloeien met inbegrip van de beroepsmogelijkheden.

De Raad gaat ervan uit dat de verzoekster op 25 oktober 2016 dergelijke brochure ontvangen heeft, net als elke andere asielzoeker. Het administratief dossier bevat geen aanwijzingen dat dit niet zou gebeurd zijn en de verzoekster verstrekt in haar verzoekschrift evenmin dergelijke aanwijzingen. Gelet op het feit dat zij via de informatiebrochure voorafgaandelijk informatie kreeg over de toepassing van de Dublin-III-Verordening zoals artikel 4.3. van deze Verordening het voorschrijft, kan de verzoekster niet voorhouden niet te weten dat haar vragen konden worden gesteld in het kader van de toepassing van deze Verordening of dat zij daaromtrent niet passend werd geïnformeerd. De verzoekster kan voorts niet dienstig opwerpen dat het de taak is van de diensten van de verweerder om haar mee te delen welke de elementen zijn die relevant zijn om een overdracht te vermijden.

Op 3 november 2016 werd de verzoekster door de diensten van de verweerder gehoord met bijstand van een tolk Amarik. Na verzoeksters persoonsgegevens te hebben ingevuld en die van de persoon waarmee zij religieus gehuwd is, worden de gegevens ingevuld over eerdere asielprocedures, wordt de verzoekster geconfronteerd met de resultaten van Eurodac en wordt haar de gelegenheid geboden aanvullende informatie te verstrekken:

“22 Heeft de asielzoeker in het land van verblijf of in een ander land reeds eerder een asielaanvraag ingediend? Ja

Waar en wanneer? Waar? 1. Italië

Wanneer? 1. Maart 2016

Waar en tot wanneer verbleef de asielzoeker in dit land?

Waar? 1. Verbleef te Sicilië in een opvangcentrum

Duur? 1. Hier +/- 2 à 3 maanden verbleven.

Is over de asielaanvraag een besluit genomen?

1. Ja, afgewezen. Ik kreeg een negatieve beslissing en ik moest naar Portugal gaan omwille van relocatie. Ik verbleef daar in een woning te Sanjero Di Madeira.

Wanneer is het besluit genomen? 1. Onbekend

Wanneer, waar en hoe is de asielzoeker de Dublin verdragsruimte binnen gekomen?

Wanner ? 18.03.16

Waar? Italië

Hoe? illegaal

Hoe en wanneer kwam de asielzoeker naar België? Zie reisroute onderaan

Wat was de laatste verblijfplaats voor aankomst in België? Een woning te Sanjero Di Madeira in Portugal voor +/- 4 à 5 maanden.

23 Verklaart de asielzoeker het grondgebied van de Lidstaten te hebben verlaten? Neen

CONFRONTATIE MET EUODACRESULTATEN

24 De controle van uw vingerafdrukken in de centrale eenheid van Eurodac leverde een positief resultaat op (zie Eurodacverslag). Hebt u daar een verklaring voor? Ja, ik heb asiel aangevraagd in Italië. Zie vraag 22.

25 Indien de asielzoeker zijn verblijf in het andere land toegeeft:

Heeft de asielzoeker in een ander land reeds eerder een asielaanvraag ingediend?

Ja, zie vraag 22.

(...)

AANVULLENDEINFORMATIE

31 Is er een specifieke reden waarom u precies in België een asielaanvraag wil indienen? Mijn echtgenoot heeft België gekozen.

32 Hoe is uw gezondheidstoestand?

Ik heb maagproblemen en ik heb veel hoofdpijn. Ik ben in medische behandeling in België.

33 Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?

Ik wil niet terugkeren naar Italië. Italië heeft mij richting Portugal gestuurd.

Ik wil niet terugkeren naar Portugal. In Portugal zijn er in het algemeen niet genoeg faciliteiten om te leven. Ik kreeg daar geen medische verzorging en niet genoeg eten.

34 Bestaansmiddelen? Geen

35 Andere nuttige informatie:

Geen

REISROUTE

(...)”.

Het gehoorverslag werd op 3 november 2016 ondertekend door de verzoekster, de tolk en de ambtenaar die het interview heeft afgenomen. Het werd voorafgegaan door de woorden, “*Ik verklaar dat de hierboven vermelde inlichtingen oprecht zijn*”. De verzoekster geeft in haar verzoekschrift aan dat haar werd gevraagd om haar antwoorden kort te houden, maar uit het verslag blijkt niet dat dit haar effectief gevraagd werd of dat de verzoekster zich daarover beklaagd heeft. Tevens blijkt niet dat zij hierdoor niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nuttige informatie betreffende de Dublinoverdracht mee te delen. Dit oordeel dringt zich des te meer op gezien de verzoekster nadien op 24 november 2016 via haar raadsman nog bijkomende informatie heeft kunnen verstrekken en zij door de diensten van de verweerder ook bijkomend (telefonisch) werd gehoord op 15 december 2016.

De verzoeker beklaagt zich er verder over dat zij geen kopie zou hebben ontvangen van het interview, maar de Raad ziet geen grondslag voor die verwachting, noch in het bovenvermeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 noch in de artikelen 4 en 5 van de Dublin-III-Verordening waarvan de verzoekster de schending aanvoert. De verzoekster kan bovendien worden geacht te weten welke informatie zij heeft verstrekt tijdens haar gehoor en zij wordt geacht oprechte inlichtingen te hebben verschaft, onder meer wanneer op 3 november 2013 aan de hand van gestandaardiseerde vragen concreet werd nagegaan of zij in het land van verblijf of in een ander land reeds eerder een asielaanvraag heeft ingediend en zij ook uitdrukkelijk werd gevraagd de redenen te laten kennen die een eventueel verzet tegen een overdracht naar de bevoegde lidstaat zouden rechtsvaardigen. Er werd ook meermaals naar verzoeksters gezondheidstoestand gevraagd. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verzoekster op voorhand nog dient te worden uitgelegd welke informatie pertinent is voor de toepassing van de Dublin-III-Verordening.

Zij stelt dat zij niet werd uitgelegd hoe zij bijkomende informatie kon verschaffen, doch zoals in de bestreden beslissing reeds terecht werd opgemerkt, kreeg “*de betrokkene tijdens haar verhoor d.d. 03.11.2016 uitgebreid de mogelijkheid kreeg om niet alleen een antwoord te verschaffen op verschillende vragen, maar haar ook uitdrukkelijk de kans geboden werd om bijkomende informatie aan te brengen (vraag 35 Dublin-interview, 'Andere nuttige informatie?'). We wensen er op te wijzen dat de betrokkene expliciet verklaarde geen andere nuttige informatie te hebben. Op 15.12.2016 werd dientengevolge aan de betrokkene andermaal de kans geboden bijkomende informatie te verschaffen inzake haar medische toestand(...) We kunnen bijgevolg concluderen dat de betrokkene tijdens de prescreening d.d. 14.10.2016 aldus geen melding maakte van de medische problemen die volgens haar de voornaamste reden voor haar vertrek uit Portugal waren, maar daar op 03.11.2016 tijdens haar Dublin-interview alsnog wel melding van maakte. Tot slot gaf de betrokkene tijdens het bijkomend gesprek d.d. 15.12.2016 opnieuw aan geen medische problemen te ervaren, hoewel ze eerder tijdens haar verhoor d.d. 03.11.2016 verklaarde in België in behandeling te zijn. (.) Zoals vermeld, verklaarde de betrokkene dat ze in België in medische behandeling is, maar we wijzen er op dat de Belgische autoriteiten tot op heden geen medische attesten mochten ontvangen, noch toen ze zich op 24.11.2016 opnieuw aanbod, noch tijdens het bijkomend gesprek d.d. 15.12.2016, noch op elektronische wijze. De betrokkene gaf tijdens dit laatste gesprek, zoals vermeld, opnieuw aan geen medische problemen te ervaren. Indien de betrokkene toch over bijkomende informatie beschikt die relevant is voor haar dossier, kan het de Belgische autoriteiten ons inziens niet euvel worden geduid hiervan niet in het bezit te zijn, aangezien zij haar in verschillende fasen van haar asielaanvraag (pre-screening, Dublin-interview, heruitnodiging d.d. 24.11.2016, bijkomend gesprek d.d. 15.12.2016 en continu op*

elektronische wijze) uitdrukkelijk de mogelijkheid hebben geboden dit toch te doen.” Aangezien de verzoekster dus wel degelijk in de mogelijkheid is geweest, en deze ook heeft benut, om bijkomende informatie te verschaffen valt niet in te zien welk belang zij heeft bij haar kritiek.

Waar de verzoekster zich erover beklaagt dat zij werd gehoord zonder bijstand van haar raadsman en dat zij voorafgaand aan het gehoor ook niet de mogelijkheid kreeg om met een raadsman te praten, en daargelaten de vaststelling dat de verzoekster haar beweringen geheel niet concreet aannemelijk maakt en zij nog minder aannemelijk maakt dat het gebrek aan contact met een raadsman aan de (diensten van) de verweerder ten kwade kan worden geduid, dient de Raad eens te meer op te merken dat hij geen grondslag voor die verwachting ziet, noch in het bovenvermeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 noch in de artikelen 4 en 5 van de Dublin III-verordening waarvan de verzoekster de schending aanhaalt. Verder blijkt niet dat verzoekster zou zijn verhinderd om met een raadsman te praten vooraleer zij op 3 november 2016 werd gehoord. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien er enige tijd verstreek tussen 25 oktober 2016, zijnde de dag waarop verzoeksters asielaanvraag werd geregistreerd, en 3 november 2016, zijnde de dag waarop de verzoekster en die haar op 25 oktober 2016 ook meteen als datum van gehoor werd meegedeeld.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat de verzoekster met haar betoog niet aannemelijk maakt dattijdens haar gehoor op 3 november 2016 en 15 december 2016 niet zou zijn gepeild naar alle relevante informatie in het kader van een Dublin-overdracht. Er valt niet in te zien dat of welke bijkomende garanties dienden te worden toegekend gezien het doorslaggevend belang van het asielinterview. Waar de verzoekster verwijst naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: het EHRM) in de zaak A.T. tegen Luxemburg van 9 april 2015, stelt de Raad vast dat het in die zaak een Brits onderdaan betrof die aankloeg geen bijstand van een advocaat gekregen te hebben tijdens een deel van zijn strafrechtelijke procedure. Aangezien het *in casu* niet gaat om een strafrechtelijke procedure maar om een louter administratieve procedure in het kader van een Dublin-overdracht, is de rechtspraak in deze zaak niet toepasselijk op het geval van de verzoekster.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster niet concreet aantoont dat de (diensten van) de verweerder zouden zijn tekort geschoten in hun informatieplicht en de plicht van het hebben van een persoonlijk onderhoud met de verzoekster in het licht van de Dublin-III-Verordening. Nog minder toont zij aan dat één en ander aanleiding zou hebben gegeven tot een verkeerde toepassing van de Dublin-III-Verordening. Zij stelt in het verzoekschrift voor het eerst dat zij lijdt aan een ernstig trauma wegens seksueel misbruik in Libië en beweert dat dit een zekere invloed zou hebben gehad op de toepassing van de artikelen 3, 16 en 17 van de Dublin-III-Verordening, maar de vage vermelding dat zij haar trauma moeilijk kon vertellen aan vreemde personen maakt zij nog niet aannemelijk waarom zij deze specifieke medische problematiek niet ten gepasten tijde aan de diensten van de verweerder kenbaar kon hebben gemaakt. Dit klemmt *in casu* des te meer nu de verzoekster, zoals ook hierna nog zal blijken, tot viermaal toe uitdrukkelijk de kans werd geboden om haar medische toestand toe te lichten en zulks specifiek met het oog op de toepassing van de criteria van de Dublin-III-Verordening.

Uit het gehoorverslag van 3 november 2016 blijkt voorts dat de verzoekster uitdrukkelijk werd gehoord omtrent haar medische toestand: “32 *Hoe is uw gezondheidstoestand? Ik heb maagproblemen en ik heb veel hoofdpijn. Ik ben in medische behandeling in België.*” De bestreden beslissing bevat omtrent verzoeksters gezondheid de volgende vaststellingen: “*De advocaat van de betrokkene gaf aan zijn cliënt op 23.11.2016 gesproken te hebben en gaf aan dat hij van de betrokkene vernam dat ze niet geïnformeerd werd over de wijze waarop ze bijkomende en pertinente informatie - bijvoorbeeld aangaande haar gezondheidstoestand - aan de Belgische autoriteiten kon overmaken. Dienaangaande wijzen we er op dat de betrokkene tijdens haar verhoor d.d. 03.11.2016 uitgebreid de mogelijkheid kreeg om niet alleen een antwoord te verschaffen op verschillende vragen, maar haar ook uitdrukkelijk de kans geboden werd om bijkomende informatie aan te brengen (vraag 35 Dublin-interview, 'Andere nuttige informatie?'). We wensen er op te wijzen dat de betrokkene expliciet verklaarde geen andere nuttige informatie te hebben. Op 15.12.2016 werd dientengevolge aan de betrokkene andermaal de kans geboden bijkomende informatie te verschaffen inzake haar medische toestand. Gevraagd naar haar huidige gezondheidstoestand, gaf de betrokkene aan geen problemen te ervaren. Bovendien wijzen we er op dat de betrokkene tegenstrijdige informatie verschaftte aan de Belgische autoriteiten, waardoor sommige beweringen van de betrokkene als uiterst ongeloofwaardig en misleidend kunnen worden gecatalogeerd. De betrokkene maakte tijdens haar pre-screening d.d. 14.10.2016, gevraagd naar mogelijke kwetsbaarheid, geen gewag van enige medische problemen. Tijdens haar verhoor d.d. 03.11.2016, gevraagd naar haar medische toestand (vraag 32 Dublin-interview, 'Hoe is uw gezondheidstoestand?'), verklaarde de betrokkene toch medische problemen te hebben. Ze gaf aan*

maagproblemen en veel hoofdpijn te hebben en in medische behandeling te zijn in België. Bovendien gaf de betrokkene tijdens datzelfde verhoor aan niet naar Portugal te willen terugkeren omdat ze er naar eigen zeggen - zoals reeds vermeld - niet medisch onderzocht werd. De vermeende medische problemen waarvan de betrokkene gewag maakte, bestonden naar eigen zeggen dus reeds tijdens haar verblijf in Portugal en vormden voor de betrokkene een belangrijke reden voor haar vertrek uit Portugal en haar asielaanvraag in. We kunnen bijgevolg concluderen dat de betrokkene tijdens de prescreening d.d. 14.10.2016 aldus geen melding maakte van de medische problemen die volgens haar de voornaamste reden voor haar vertrek uit Portugal waren, maar daar op 03.11.2016 tijdens haar Dublin-interview alsnog wel melding van maakte. Tot slot gaf de betrokkene tijdens het bijkomend gesprek d.d. 15.12.2016 opnieuw aan geen medische problemen te ervaren, hoewel ze eerder tijdens haar verhoor d.d. 03.11.2016 verklaarde in België in behandeling te zijn. Omwille van de diverse tegenstrijdigheden in de verklaringen van de betrokkene, kunnen deze ons inziens als ongeloofwaardig en misleidend worden beschouwd. Zoals vermeld, verklaarde de betrokkene dat ze in België in medische behandeling is, maar we wijzen er op dat de Belgische autoriteiten tot op heden geen medische attesten mochten ontvangen, noch toen ze zich op 24.11.2016 opnieuw aanbood, noch tijdens het bijkomend gesprek d.d. 15.12.2016, noch op elektronische wijze. De betrokkene gaf tijdens dit laatste gesprek, zoals vermeld, opnieuw aan geen medische problemen te ervaren. Indien de betrokkene toch over bijkomende informatie beschikt die relevant is voor haar dossier, kan het de Belgische autoriteiten ons inziens niet euvel worden geduid hiervan niet in het bezit te zijn, aangezien zij haar in verschillende fasen van haar asielaanvraag (pre-screening, Dublin-interview, heruitnodiging d.d. 24.11.2016, bijkomend gesprek d.d. 15.12.2016 en continu op elektronische wijze) uitdrukkelijk de mogelijkheid hebben geboden dit toch te doen. Aangaande haar gezondheidstoestand en haar vermeende maag- en hoofdproblemen, wijzen we er aldus op dat de betrokkene op 15.12.2016 opnieuw verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren en tot op heden in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht zou verhinderen of dat de betrokkene bij overdracht aan Portugal vanwege redenen van gezondheid risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest". De verzoekster maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

Bovendien blijkt uit de bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, dat de verzoekster op niet minder dan vier verschillende tijdstippen uitdrukkelijk de kans werd geboden om haar medische problematiek naar voor te brengen. Een eerste keer werd haar tijdens de pre-screening op 14 oktober 2016 gevraagd naar een mogelijke vorm van kwetsbaarheid. Vervolgens werd tijdens het gehoor op 3 november 2016 nogmaals uitdrukkelijk gevraagd naar haar gezondheidstoestand, en dit specifiek in het kader van de overdracht naar de bevoegde lidstaat op de criteria van de Dublin-III-Verordening. Vervolgens heeft verzoeksters raadsman op 24 november in een e-mail laten weten dat hij de advocaat is van de verzoekster, dat er sprake is van medische problemen, en dat hij de voor haar nuttige elementen aan het verzamelen is. Tot slot blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde, naar aanleiding van deze mail op 15 december 2016 nogmaals met de verzoekster contact heeft opgenomen teneinde haar de mogelijkheid te verschaffen om haar medische toestand toe te lichten. Op geen enkel van deze momenten heeft de verzoekster gewag gemaakt van enig trauma of enige psychische gezondheidsproblemen. Dit kan echter de gemachtigde of zijn diensten worden aangewreven, gelet op de verschillende momenten dat er uitdrukkelijk werd gepolst naar verzoeksters gezondheidstoestand en gelet op het feit dat ook rekening werd gehouden met het e-mailbericht van verzoeksters raadsman. De verweerder kon dan ook bij het treffen van de bestreden beslissing geen weet hebben van enige ander gezondheidsprobleem dan de door de verzoekster vermelde hoofd- en maagpijn.

De verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij niet over een eerlijke administratieve procedure beschikte, dat de verweerder niet zorgvuldig te werk is gegaan, dat zij tot op heden in de onmogelijkheid zou geweest zijn om haar recht op een doeltreffende voorziening in rechte uit te oefenen, of dat de informatieplicht zou geschonden zijn.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van het hoorrecht of van de artikelen 4 en 5 van de Dublin-III-Verordening, is niet aangetoond. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet waar de verzoekster ter zake enkel stelt dat deze bepaling de verplichting inhoudt voor de verweerder bij een overdrachtsbesluit rekening te houden met de gezondheidstoestand.

In zoverre de verzoekster verder betoogt dat in zijn recente rechtspraak het Hof van Justitie van de Europese Unie de waarborgen benadrukt die door de Verordening worden voorzien ten voordele van de

asielzoeker, en dat het Hof stelt dat de controle die uitgeoefend wordt door de beroepsinstantie, het eerbiedigen van deze waarborgen door de Staat moet nagaan, stelt de Raad vast dat de verzoekster op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat de huidige procedure voor de Raad, als beroepsinstantie, waar de voormelde controle op het eerbiedigen van de waarborgen door de staat plaatsvindt, niet zou voldoen. Bovendien maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de door haar aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie eveneens van toepassing zou zijn op haar geval. Deze rechtspraak gaat immers over de toetsing van de rechter aan artikel 19, tweede lid, tweede alinea van de Dublin-III-Verordening, wat *in casu* geenszins aan de orde is, minstens maakt de verzoekster niet aannemelijk dat dit wel het geval zou zijn.

De verzoekster toont derhalve geen schending aan van artikel 47 van het Handvest, van de artikelen 6 en/of 13 van het EVRM of van artikel 27 van de Dublin-III-Verordening.

De verzoekster voert verder de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 1 tot 4 van de Handvest en van de materiële motiveringsplicht. Uit haar toelichtingen blijkt dat zij tevens doelt op een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij stelt dat de bestreden beslissing als gevolg heeft dat zij een reëel risico loopt op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling, en dat de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige analyse van de nuttige elementen steunt. Zij meent dat er rekening mee moet gehouden worden dat zij tot begin 2016 het slachtoffer is geweest van seksueel geweld en dat zij daarvoor uiterst onrustig en angstig is. De Raad herhaalt dat uit voorgaande bespreking reeds is gebleken dat de verzoekster meermaals uitdrukkelijk werd gevraagd naar haar medische toestand, maar dat zij nooit melding maakte van deze problematiek. Zij kreeg ook verscheidene malen de mogelijkheid om bijkomende informatie over te maken, doch stelde telkens niets te willen toevoegen. Met betrekking tot de thans naar voor gebrachte verkrachting, kan de Raad enkel vaststellen dat de gemachtigde hiervan niet op de hoogte was en ook niet kon zijn. Ondanks de verschillende bevragingen van de verzoeksters omtrent haar gezondheidstoestand, heeft zij immers voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing nooit melding gemaakt van haar trauma wegens verkrachting. De Raad merkt nogmaals op dat de verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar stukken die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing, met name de attesten van 21 en 27 december 2016. De Raad zou immers zijn annulatiebevoegdheid overschrijden indien hij de bestreden beslissing zou vernietigen op basis van stukken die onmogelijk aan de verweerder ter kennis konden zijn op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing nam. Dit klemmt *in casu* des te meer nu de verzoekster meermaals uitdrukkelijk werd gevraagd naar haar gezondheidstoestand, en zij hierbij de ene keer gewag maakte van maag- en hoofdpijnen, en zij nadien op 15 december 2016 nog stelde geen gezondheidsproblemen te hebben.

Uit het gehoorverslag van 3 november 2016 blijkt voorts dat de verzoekster aangaf dat de keuze voor België door haar echtgenoot gemaakt werd, en dat zij bezwaar had tegen een overdracht aan Portugal omdat er volgens haar in het algemeen niet genoeg faciliteiten zijn om te leven, omdat ze er geen medische verzorging kreeg, en omdat ze er niet genoeg eten kreeg. De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing uitgebreide motieven bevat met betrekking tot de beweerde schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest bij een overdracht naar Portugal: *“We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Portugal die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene gaf aan dat ze bezwaar heeft tegen een overdracht aan Portugal omdat er naar eigen zeggen in het algemeen niet genoeg faciliteiten zijn om te leven, omdat ze er geen medische verzorging en niet genoeg eten zou hebben gekregen. We wensen vooreerst op te merken dat de betrokkene verklaarde in het kader van het Europees relocatieprogramma naar Portugal te zijn gereleceerd, waardoor ze daar een asielaanvraag kon indienen. De betrokkene verklaarde dat ze in Portugal, samen met haar echtgenoot, een woning kreeg in 'Sanjero Di Madeira', wat er ons inziens op wijst dat de betrokkene door de Portugese autoriteiten weldegelijk de nodige opvang, hulp en bijstand kreeg die gekoppeld is aan de ingediende asielaanvraag. We wensen er op te wijzen dat de betrokkene geen enkel element aanreikt om haar beweringen formeel te staven, waardoor haar beweringen ons inziens onvoldoende geloofwaardigheid bezitten om een verzet tegen een overdracht aan Portugal te rechtvaardigen”, en “Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Portugal niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Portugal ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan*

dat Portugal het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Portugal onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Portugese autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Portugal kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Portugal stemde op 10.11.2016 in met ons verzoek voor de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. We benadrukken dat de instemming van Portugal impliceert dat de betrokkene na overdracht in Portugal een asielaanvraag kan indienen indien zij dat wenst en zij in haar hoedanigheid van asielzoeker de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. De Portugese instanties zullen haar asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Portugal in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. De Portugese autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene. Verder zijn we van oordeel dat het feit dat in Portugal, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonst dat personen, die aan Portugal worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat mogelijk opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Portugal is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Portugal een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

De verzoekster stelt dat deze motivering berust op manifeste appreciatiefouten en een ernstig gebrek aan zorgvuldigheid in hoofde van verwerende partij blootlegt. Er is volgens haar in Portugal een gebrek aan gezondheidsdiensten voor vluchtelingen en de toegang tot psychologische medische zorgen zou niet zijn gewaarborgd tijdens de asielprocedure. In dit kader brengt de verzoekster ook naar voor dat er, ondanks de risico's die zijn verbonden aan haar psychische gezondheidstoestand, geen gebruik heeft gemaakt van het “gemeenschappelijk gezondheidscertificaat” dat wordt gebruikt voor de uitwisseling van gezondheidsgegevens krachtens artikel 32 van de Dublin-III-Verordening.

Dienaangaande kan de Raad enkel nogmaals vaststellen dat de verzoekster, ondanks hierover meerdere malen te zijn bevraagd door de diensten van de verweerder en ondanks het feit dat zij vanaf de pre-screening op 14 oktober 2016 tot op de datum van de bestreden beslissing (15 december 2016) de mogelijkheid had om zelf of via haar raadsman alle nuttige inlichtingen te verschaffen omtrent haar gezondheidstoestand, nooit melding heeft gemaakt van haar trauma en het daaraan verbonden psychisch lijden. Er kan de gemachtigde op dit punt dan ook geen gebrekkige motivering of onzorgvuldig onderzoek worden verweten, noch kan hem ten kwade te worden geduid dat hij geen weet had van relevante elementen die zouden nopen tot het uitwisselen van gegevens, in toepassing van artikel 32 van de Dublin-III-Verordening, met de Portugese autoriteiten voor “personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, minderjarigen en personen die zijn blootgesteld aan foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld”.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel is op dit punt dan ook niet aangetoond.

Waar de verzoekster een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 1 tot en met 4 van het Handvest en zij aangeeft dat een overdracht haar gelet op haar psychische aandoening en trauma zal blootstellen aan door deze artikelen verboden behandelingen, merkt de Raad op dat de verzoekster zich ter zake beperkt tot het standpunt dat er tijdens de asielprocedure in Portugal geen toegang is gewaarborgd tot de door haar benodigde psychologische zorgen. Zij verwijst hiertoe naar een interview gepubliceerd op 9 november 2015 waarin wordt gesteld dat de medische diensten in Portugal niet voorbereid zijn om om te gaan met de problematiek van vluchtelingen die lijden aan een trauma, alsook naar de “*Cultural Orientation Leaflet for Resettled Refugees in Portugal*”. Wat dit laatste document betreft, wijst de Raad erop dat het door verzoekster geviseerde uittrekstel hieruit geen enkel

concreet probleem van toegang tot het gezondheidssysteem voor asielzoekers vermeldt. Het citaat uit het interview van 9 november 2015 bevat slechts de vage vermelding als hierboven toegelicht, doch hieruit kan nog niet blijken dat de verzoekster, eind 2016, verstoken zal blijven van enige psychologische hulp wanneer zij daarom vraagt.

Bovendien maakt de verzoekster het summiere betoog van de verzoekster, uit de door haar bij het verzoekschrift gevoegde medische attesten en uit de loutere verwijzing naar enigszins gedateerde algemene informatie omtrent de toegang tot psychologische gezondheidszorgen in Portugal, niet aannemelijk dat de overdracht haar zal blootstellen aan behandelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, bepalingen die eenzelfde strekking hebben. De verzoekster verzuimt immers om concreet uiteen te zetten dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat er sprake zou zijn van een imminent risico op overlijden dan wel van een reëel risico dat zij omwille van de afwezigheid van een aangepaste behandeling in het land van ontvangst of een gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, blootgesteld dreigt te worden aan een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van haar gezondheidssituatie hetgeen resulteert in intens lijden of een significante beperking van de levensverwachting (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België, nr. 41738/10).

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest is niet aangetoond.

Omtrent de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM, merkt de Raad nog op dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel ervan, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekster voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Waar de verzoekster tevens verwijst naar de artikelen 1, 2 en 3 van het Handvest, dient te worden vastgesteld dat uit verzoeksters betoog niet kan worden afgeleid op welke wijze de bestreden beslissing haar menselijke waardigheid (artikel 1), haar recht op leven (artikel 2) of haar recht op menselijke integriteit zoals bedoeld in artikel 3 van het Handvest in het gedrang zou brengen. Verzoeksters uiteenzettingen omtrent artikel 3 van het EVRM kunnen zijn niet zonder meer dienstig ten aanzien van de aangevoerde schending van de artikelen 1, 2 en 3 van het Handvest, die een andere draagwijdte en finaliteit hebben. De Raad vindt voorts nergens in het verzoekschrift een concrete uitleg terug aangaande de wijze waarop de bestreden beslissing de artikelen 16 en 18 van de Dublin-III-Verordening schendt. In de artikelen 3 en 17 van deze Verordening kan tot slot niet worden gelezen wat de verzoekster er blijkens de aanhef van haar verzoekschrift in leest. Het middel is, in de in deze paragraaf aangegeven mate, niet ontvankelijk. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE